

nemførelsen af en ny Grundlov, der skabte lige politisk Ret i Danmark for alle dem, der bidrage til at skabe de Værdier, hvoraf det danske Samfund lever, baade Mænd og Kvinder. Det er denne Regerings Hensigt at sætte sin Styrke i fuldeste Maal ind paa Løsningen af disse to Opgaver. Vi haabe, at vi maa finde et Flertal i dette Ting, der er den danske Befolknings umiddelbare Repræsentanter, som vil følge os i Bestræbelserne derfor.

J. C. Christensen: Jeg tror, at den ærede Minister kan være ganske rolig for, at dette Lovforslag ikke vil blive hindret af Partihensyn under dets Behandling. Folketinget har i den Snes Aar, jeg har siddet paa Rigsdagen, ikke taget den Slags Hensyn under Behandlingen af Spørgsmaalet om Valgkredsordningen. Naar jeg siger det, tænker jeg paa den Side af Tinget, som særlig vi fra vor Side have ført an; thi for os har det til enhver Tid været om at gøre at faa denne Sag ordnet paa en retfærdig Maade; Retfærdighedshensynet har været det ledende for os under alle Forhandlingerne om denne Sag, som nu har staaet paa i en lang Række af Aar. Og navnlig tror jeg, den ærede Minister kan være overbevist om, at Landbefolkningen ikke vil hindre Bybefolkningen i at faa en retfærdig Repræsentation; det har Landbefolkningen aldrig villet, saa Tvivl i den Henseende er ikke paa sin Plads.

I øvrigt er det Spørgsmaal, vi her staa overfor, et Spørgsmaal, som stadig trænger sig paa og vil blive ved at trænge sig paa, indtil det faar sin Løsning. Det har været hvilende, som den højtærede Minister nævnte, i nogle Aar efter 1894, men det trængte sig mere og mere paa allerede efter 1901; og endskønt det saa ud, som om der intet passerede i den Række Aar, er Spørgsmaalet modnet mere og mere. I 1894 ønskede vi fra vor Side Spørgsmaalet ordnet; vi stillede ogsaa Forslag derom ved at foreslaa en Forandring af Grundloven; vi stillede Forslag til en Dagsorden derom. Det var der den Gang ingen Sangbund for. I Virkeligheden er Spørgsmaalet fra 1894 til 1905 modnet mere og mere i Retning af at faa Sagen ordnet ved en Grundlovsforandring, idet man mere og mere kom til at se, at det var upraktisk med det store Antal af Medlemmer i Folketinget. Derfor viste det sig i 1905, at man her fra alle Sider enedes om at gøre et Forsøg med en Grundlovsforandring, og Forsøget blev gjort. At det stran-

dede, skete ikke paa Modvillie imod at ændre Grundloven i og for sig, men, som vi alle vide, paa den Omstændighed, at Landstingets Flertal ønskede paa Forhaand oplyst og afgjort Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed.

Nu skulde man mene, at efter 1906 er der intet sket i Spørgsmaalet, og dog er der sket det, at det yderligere er modnet. Saaledes som Stillingen var i 1906 maatte man vente, at Tingene vilde gøre det andet Forsøg, nemlig paa at opfylde Grundloven, at skabe saa mange Kredse, som Grundlovens Regel kræver, og det var ogsaa den Vej, som jeg mente vi skulde forsøge, og som vi vilde have forsøgt, om den daværende Regering var bleven siddende. I 1906 ligesom tidligere drejede Tanken sig kun om de to Muligheder, enten at faa Tallet fastslaaet ved en Grundlovsforandring eller ogsaa gaa til at opfylde den Regel, som findes i den nuværende Grundlov. Den midlertidige Vej var slet ikke fremme i de Aar, i alt Fald saa godt som ikke fremme. Ganske vist stillede Socialdemokraterne i Landstinget i Udsigt i Betænkningen, at de vilde nøjes med 155 Kredse, men det var i alt Fald et saa stort Tal, at man nok kunde sige, at det var en, omend kun karrig, Opfyldelse af den nuværende Grundlovsregel. Altsaa, Tanken om at gaa den Vej, her foreslaas, var ikke fremme i disse Aar. At gaa til at skabe ca. 170 Kredse har der ikke været stillet Forslag om, saaledes som paatænkt, men desuagtet kan det siges, at Sindene ere modnede til ikke at gaa denne Vej. Denne Vej er i Virkeligheden, som det ogsaa meget rigtigt bemærkes i Motiverne til Forslaget her, allerede paa Forhaand forladt. Det heder herom i Motiverne: „De stedfundne Forhandlinger have vist, at Tanken om en Forøgelse af Valgkredsenes Antal til ca. 170 møder afgjort Modstand i begge Rigsdagens Ting.“ Og det er ogsaa sandt. Der er i Virkeligheden ingen, der vil kræve den nuværende Grundlovs Regel opfyldt, idet alle Partier i begge Rigsdagens Ting og ligeledes i vort Folk ere enige om, at det er upraktisk at faa de mange Folketingsmænd.

Saaledes er altsaa Stillingen. Nu er Spørgsmaalet: Er det da en mere praktisk Vej, her foreslaas. Det mener den ærede Indenrigsminister, det begrundes han i Motiverne til sit Lovforslag, og det har han jo navnlig begrundet her i Dag. Jeg tror, at den højtærede Minister tager fejl i sin Betragtning — Tiden vil ogsaa